

**АКТУАЛЬНІ АСПЕКТИ РОЗВИТКУ ІНЖЕНЕРНОЇ
ОСВІТИ В СХІДНОЄВРОПЕЙСЬКИХ КРАЇНАХ**

Згідно Національної стратегії розвитку освіти в Україні на 2012–2021 роки основна педагогічна діяльність повинна бути спрямована на підвищення якісного рівня освіти, її конкурентоспроможності як умови інноваційного сталого розвитку суспільства, економіки, кожного громадянина України[1]. Прагнення української спільноти до європейських стандартів зумовлює необхідність збагачення освіти дієвими теоретичними і практичними розробками, оптимізації її структури, забезпечення високоякісними кадрами. Важливим кроком в даному напрямку стало підписання Україною Болонської декларації – міжнародного документа, що встановлює підходи, норми і критерії до процесу навчання і виховання на єдиному освітньому просторі в Європі.

Розбудова нової освітньої системи української держави в цілому та інженерно-технічної освіти зокрема на сьогоднішній день відбувається в надзвичайно складних, соціально-економічних умовах. Вирішення соціальних та економічних проблем, що стоять перед українською державою через призму системи освіти, буде залежати від того, чи вдасться забезпечити максимальну мобілізацію можливостей і реалізацію здібностей кожної людини як суб'єкта діяльності в різних галузях народного господарства, зокрема в галузі легкої промисловості.

Легка промисловість є однією з галузей промислового виробництва, що активно розвивається, її продукція користується стабільним попитом і щорічним приростом обсягів виробництв. Підприємства даної галузі представлені в усіх групах країн, на всіх континентах. Виробництво продукції легкої промисловості – одне з найбільш вигідних і найбільш високооплачуваних видів діяльності, не потребує значних капіталовкладень, дозволяє швидко отримати оборотні кошти. Загальний рівень розвитку галузей легкої промисловості, зокрема швейної та взуттєвої, їх технічна озброєність, якість виробів, характеризуються більш високими показниками у країнах Європи, США, Канаді, Японії. Наприклад, серед найбільших центрів швейної промисловості виокремлюються Нью-Йорк, Париж і Мілан як «модні центри», що визначають напрями розвитку моди і галузі швейного виробництва в світі [2].

Проте в розвинених країнах майже не існує великих фабрик з виробництва одягу, взуття, текстильних матеріалів, оскільки процес виготовлення даних видів продукції вимагає значних трудових ресурсів, а праця робітників тут коштує досить дорого. США та країни Євросоюзу все більше спеціалізуються на виготовленні дороговартісних, ексклюзивних елітарних виробів, висока ціна яких окупує витрати на заробітну плату працівників в розвинутих країнах. Інший напрямок діяльності таких країн в галузі легкої промисловості – логістика постачання сировини та матеріалів і збут готової продукції; розробка проектно-

конструкторської документації і прогресивних технологій із застосуванням сучасних систем автоматизованого проектування (найбільш інтелектуально вагомий етап промислового виробництва), за якими країни, що розвиваються, здійснюють масове виготовлення (найбільш ресурсозатратний, в тому числі по трудовим ресурсам, етап виробництва).

«Виробничим цехом» розвинених країн донедавна були вичерпно азіатські країни з їх дешевою працею найманих робітників. Конкуренцію азіатам на початку 90-х років ХХ ст. склали постсоціалістичні країни Європи, де праця робітників була така ж дешева, а якість набагато краща. Західні підприємці активно переносили виробництва в Польщу, Угорщину, Чехію, Словаччину, Румунію. За таких умов активно здійснювався міжнародний обмін новітніми технологіями, інноваціями в даному виді діяльності, відбувалося технічне переозброєння промисловості вищевказаних країн.

Активний розвиток легкої промисловості в Східній Європі сприяв зростанню попиту на інженерно-технічних працівників даного профілю нового рівня кваліфікації, що, в свою чергу, спонукало галузь професійної освіти східноєвропейських країн до удосконалення. Система підготовки інженерно-технічних кадрів для легкої промисловості у вищевказаних країнах трансформувалася, акумулюючи кращі національні педагогічні напрацювання, а також переймаючи прогресивний досвід в даному напрямку від країн Західної Європи.

Умови розвитку сучасних швейної, взуттєвої, текстильної промисловостей, їх інтелектуалізація, оптимізація усіх виробничих етапів, ресурсів, екологізація технологій виготовлення, широке впровадження сучасних інформаційних технологій вимагають від сучасної системи професійної освіти підготовки спеціалістів, що володіють високою професійною мобільністю та багатофункціональністю. На сьогоднішній день Польща, Угорщина, Чехія та Словаччина можуть поділитися з Україною позитивними тенденціями розвитку легкої промисловості, а відтак і напрацюваннями в напрямку організації якісного рівня професійної освіти спеціалістів даного інженерного профілю.

Вивчення основних аспектів розвитку та становлення системи інженерно-технічної освіти в країнах Східної Європи, прийняття і адаптація позитивного нормативно-правового, організаційно-управлінського та методологічного досвіду її формування в середовище української системи освіти може мати значний позитивний результат.

Література

1. Національна стратегія розвитку освіти в Україні на період до 2021 року. Указ Президента України від 25 червня 2013 року № 344/2013 [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.president.gov.ua/ru/documents/15828.html>.
2. Виробництво товарів легкої промисловості. Навчальні матеріали онлайн. [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://pidruchniki.com>.

МУКАЧІВСЬКИЙ ДЕРЖАВНИЙ УНІВЕРСИТЕТ

89600, м. Мукачево, вул. Ужгородська, 26

тел./факс +380-3131-21109

Веб-сайт університету: www.msu.edu.ua

E-mail: info@msu.edu.ua, pr@mail.msu.edu.ua

Веб-сайт Інституційного репозитарію Наукової бібліотеки МДУ: <http://dspace.msu.edu.ua:8080>

Веб-сайт Наукової бібліотеки МДУ: <http://msu.edu.ua/library/>